

викване. Като много отъ своитѣ събратя, Щролхъ билъ образецъ ученикъ.

Скоро следъ това ротата на Мартинъ замина на фронта. Щролхъ стана ротно куче, участвува въ всички разузнавателни действия на ротата, спаси на два пжти живота на Мартинъ, пренасяше важни съобщения презъ заснѣжени, усѣяни съ мини мѣстности, пристигаше на уречената минута и получи следъ това първото си бойно кръщение. Взривътъ на една граната го захвърли въ една яма, засипа го съ буци прѣстъ и едва не го задуши. Ефрейторътъ Мартинъ, който се грижеше за наго, съ опасностъ за собствения си животъ и подъ градъ отъ снаряди, изрови отъ ямата своя спасителъ. Щролхъ бѣше раненъ въ предния кракъ, но бѣше още живъ, когато ефрейторътъ го измъкна и бѣ зашитъ както трѣбва. Господаръ и куче сега бѣха квитъ. Щролхъ куца дълго време и когато Мартинъ получи домашенъ отпускъ, и той бѣ изпратенъ съ него, снабденъ съ бележка: „Временно негоденъ за работа — да се върне на собственика му“.

Ефрейторътъ Мартинъ пжтува цѣли двадесетъ и петъ часа. Щролхъ седѣше въ краката или на скута му, защото мѣстото бѣше малко. Три пжти тѣ трѣбваше да смѣнятъ влака. Краката на Щролхъ се вдървиха отъ седене и презъ нощта

той сънува, че отива на разузнаване, препуска презъ ничия територия и спасява господаря си. А Мартинъ, неговиятъ покровителъ го галѣше леко по главата. Какъ другояче би могълъ да изрази чувствата си? Нали бѣха станали другари!

Най-после пжтуването се свърши и малката селска гара бѣ достигната. Щролхъ бѣше пжтувалъ тридесетъ и четири часа съ влака. Когато слѣзоха на перона, той се олюляваше малко. Учудено той разгледа мѣстността, наостри уши и почна да души селския пжтъ. После нададе единъ проточенъ вой, последванъ отъ сдържано, възбудено скимтене. Той бѣ позналъ отново родината си!

Съ буенъ лай и лудъ отъ радостъ, запѣхтѣнъ, той изтича напредъ, върна се пакъ, скочи върху Мартинъ, лизна прѣститѣ му и пакъ препустна въ галопъ къмъ селото.

Най-после, кучето застана като заковано предъ една ограда. Но въ тъмната кжща хората наостриха уши. Ами че тѣ познаваха този лай и това виене и скимтене! Дали това не бѣше...?

„Щролхъ!“ Човѣкъ не намира думи въ такива случаи. Драги читатели, били ли сте нѣкога посрещнати отъ куче? Знаете ли, че сърдцето на кучето е препълнено съ вѣрностъ, привързаностъ, непристо-